

EUROOPA KOHTU OTSUS
16. juuli 1998*

[...]

Direktiiv 89/104/EMÜ – Kaubamärgiõiguste ammendumine – Ühenduses või kolmandas riigis turule viidud kaubad

Kohtuasjas C-355/96,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Oberster Gerichtshof (Austria) esitatud taotlus, millega soovitakse saada nimetatud kohtus pooleli olevas vaidluses järgmiste poolte vahel:

Silhouette International Schmied GmbH & Co. KG

ja

Hartlauer Handelsgesellschaft mbH,

eelotsust esimese nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; EÜT eriväljaanne 17/01, lk 92), mida on muudetud 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepinguga (EÜT 1994, L 1, lk 3), tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president G. C. Rodríguez Iglesias, kodade esimehed C. Gulmann (ettekandja), M. Wathelet ja R. Schintgen, kohtunikud G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward, P. Jann, L. Sevón ja K. M. Ioannou,

kohtujurist: F.G. Jacobs,

kohtusekretär: kohtusekretäri asetäitja H. von Holstein,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Silhouette International Schmied GmbH & Co. KG, esindaja: *Rechtsanwalt* Klaus Haslinger, Linz,
- Hartlauer Handelsgesellschaft mbH, esindaja: *Rechtsanwalt* Walter Müller, Linz,
- Austria valitsus, esindaja: liidukantsleriameti ametnik Wolf Okresek,
- Saksamaa valitsus, esindajad: liitvabariigi justiitsministeeriumi vanemametnik Alfred Dittrich ja liitvabariigi majandusministeeriumi ametnik Bernd Kloke,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

- Prantsusmaa valitsus, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna talituse juhataja Catherine de Salins ja sama osakonna sekretär Philippe Martinet,
- Itaalia valitsus, esindajad: välisministeeriumi diplomaatiliste erimeelsuste osakonna juhataja Umberto Leanza ja riiklik esindaja Oscar Fiumara,
- Rootsi valitsus, esindajad: välisministeeriumi väliskaubanduse osakonna välisasjade nõunik Erik Brattgård, sama ministeeriumi *kansliråd* Tomas Norström ja sama ministeeriumi *hovrättsassessor* Inge Simfors,
- Ühendkuningriigi valitsus, esindajad: Treasury Solicitor's Departmenti ametnik Lindsey Nicoll ja *barrister* Michael Silverleaf,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigusnõunik Jürgen Grunwald ja õigustalituse ametnik Berend Jan Drijber,

võttes arvesse kohtuistungil ettekannet,

olles 14. oktoobri 1997. aasta kohtuistungil ära kuulanud Silhouette International Schmied GmbH & Co. KG, esindaja: Klaus Haslinger; Hartlauer Handelsgesellschaft mbH, esindaja: Walter Müller; Itaalia valitsuse, esindaja: Oscar Fiumara, ja komisjoni, esindaja: Jürgen Grunwald, suulised märkused,

olles 29. jaanuari 1998. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Oberster Gerichtshof esitas Euroopa Kohtule oma 15. oktoobri 1996. aasta määrusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 30. oktoobril 1996, EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel kaks eelotsuse küsimust esimese nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; EÜT eriväljaanne 17/01, lk 92, edaspidi direktiiv), mida on muudetud 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepinguga (EÜT 1994, L 1, lk 3, edaspidi EMP leping), artikli 7 tõlgendamise kohta.
- 2 Need küsimused on esitatud kohtuasjas kahe Austria äriühingu, Silhouette International Schmied GmbH & Co. KG (edaspidi Silhouette) ja Hartlauer Handelsgesellschaft mbH (edaspidi Hartlauer) vahel.
- 3 Direktiivi artikkel 7, mis käsitleb kaubamärgist tulenevate õiguste ammendumist, on järgmine:

„1. Kaubamärk ei anna selle omanikule õigust keelata kaubamärgi kasutamine seoses kaupadega, mille on kõnealuse kaubamärgi all ühenduse turule viinud kaubamärgi omanik või mis on seal turule viidud tema loaga.

2. Lõiget 1 ei kohaldata, kui omanikul on õiguslik põhjendus olla vastu kaupade täiendavale turustamisele, eriti kui kaupade olukord on pärast turuleviimist muutunud või kahjustada saanud.“
- 4 Artikli 7 lõiget 1 on EMP lepingu artikli 65 lõike 2 kohaselt, koostoimes XVII lisa punktiga 4, muudetud lepingu eesmärgil nii, et väljend „ühenduse“ on asendatud väljendiga „lepinguosalise“.
- 5 Direktiivi artikkel 7 võeti Austria õigusesse üle Markenschutzgesetzi (kaubamärkide kaitse seadus) paragrahvi 10a, mille esimene lõik on järgmine: „1. Kaubamärgiga antud õigus ei anna selle omanikule õigust keelata kolmandal isikul kaubamärgi kasutamine seoses kaupadega, mille on kõnealuse kaubamärgi all Euroopa Majanduspiirkonna turule viinud kaubamärgi omanik või mis on seal turule viidud tema loaga.“
- 6 Silhouette valmistab kallima hinnaklassi prille. Ta turustab neid kogu maailmas kaubamärgi „Silhouette“ all, mis on registreeritud Austrias ja suuremas osas maailma riikides. Austrias toimetab Silhouette prille optikutele ise; teistes riikides on tal kas tütarettvõtjad või edasimüüjad.
- 7 Hartlauer müüb muuhulgas prille arvukate Austrias asuvate tütarettvõtjate kaudu, ning tema müügiedu peamiseks aluseks on madalad hinnad. Hartlauer ei hangi kaupu Silhouette’ilt, kuna Silhouette leiab, et tema toodete müük Hartlaueri kaudu kahjustaks Silhouette’i mainet kõrgeima kvaliteediga ja moodsate prillide valmistajana.
- 8 1995. aasta oktoobris müüs Silhouette 261 450 USA dollari eest 21 000 moestlänud prilliraami Bulgaaria ettevõttele Union Trading. Silhouette tegi oma esindajale ülesandeks, et ta teavitaks ostjaid, et need tohivad müüa prilliraame üksnes Bulgaarias või endise NSVL riikides, kuid ei tohi eksportida neid teistesse riikidesse. Kõnealune esindaja kinnitas Silhouette’ile, et ta oli ostjat sellest teavitanud. Oberster Gerichtshof tões siiski, et ei olnud võimalik kindlaks teha, kas seda oli tegelikult tehtud.
- 9 Silhouette toimetas 1995. aasta novembris kõnealused prilliraamid Union Tradingule Sofias. Hartlauer ostis kõnealused kaubad – Oberster Gerichtshofi arvates ei olnud võimalik välja selgitada, kellelt – ning pakkus neid müügiks Austrias alates 1995. aasta detsembrist. Pressikampaanias teatas Hartlauer, et kuigi neid kaupu ei olnud talle tarninud Silhouette, oli tal õnnestunud omandada 21 000 Silhouette’i prilliraami välismaalt.
- 10 Silhouette esitas Landesgericht Steyrile ajutiste meetmete kohaldamise taotluse, milles nõudis, et kohus keelaks Hartlaueril müüa Silhouette’i kaubamärgi all prille või prilliraame Austrias, kui neid ei olnud Euroopa Majanduspiirkonnas (EMPis) turule viinud Silhouette või kolmandad isikud tema loal. Silhouette väidab, et tema kaubamärgist tulenevad õigused ei ole ammendunud, kuna direktiivi kohaselt on kaubamärgist tulenevad õigused ammendunud üksnes siis, kui tooted on EMPi turule viidud kaubamärgiomaniku poolt või tema loal. Silhouette’i taotluse aluseks oli Markenschutzgesetzi paragrahv 10a, Gesetz gegen den Unlauteren Wettbewerbi (ebaausa konkurentsi vastane seadus) paragrahvid 1 ja 9 ning Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuchi (üldine tsiviilseadustik, edaspidi „ABGB“) paragrahv 43.
- 11 Hartlauer nõudis taotluse rahuldamata jätmist, kuna Silhouette ei olnud prilliraame müües keelanud nende reimporti ühendusse. Hartlaueri arvates ei kohaldu asja suhtes ABGB

paragrahv 43. Lisaks märkis Hartlauer, et Markenschutzgesetz ei anna õigust nõuda kohtu keelde ning et tema käitumine ei olnud hea tava vastane, arvestades õigusliku seisundi ebaselgust.

- 12 Landesgericht Steyr jättis Silhouette'i taotluse rahuldamata ning Oberlandesgericht Linz jättis ka apellatsioonkaebuse rahuldamata. Seejärel esitas Silhouette Oberster Gerichtshofile kassatsioonkaebuse.
- 13 Esmalt märkis Gerichtshof, et talle esitatud kohtuasi käsitleb kaubamärgiomaniku toodetud ja tema poolt kolmanda riigi turule viidud kaupade reimporti. Ta märkis lisaks, et enne Markenschutzgesetz'i paragrahvi 10a jõustumist kohaldasid Austria kohtud kaubamärgist tuleneva õiguse rahvusvahelisel tasandil ammendumise põhimõtet (põhimõte, et kaubamärgiomaniku õigused ammenduvad siis, kui kaubamärgiga kaitstud toode on korra juba turule viidud, olenemata sellest, kus toode turule viiakse). Lõpuks märkis Oberster Gerichtshof, et direktiivi artiklit 7 rakendava Austria seaduse seletuskirjas tõdeti, et eesmärk oli jätta rahvusvahelisel tasandil ammendumise põhimõtte kehtivuse küsimus kohtus lahendatavaks.
- 14 Seetõttu otsustas Oberster Gerichtshof peatada menetluse ja esitas Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1) Kas esimese nõukogu 21. detsembri 1998. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; EÜT eriväljaanne 17/01, lk 92) artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et kaubamärk annab selle omanikule õiguse keelata kolmandal isikul kasutada kaubamärki kaupadel, mis on kõnealuse kaubamärgi all turule viidud riigis, mis ei ole lepinguosaline riik?

2) Kas kaubamärgi omanik võib üksnes kaubamärke käsitleva direktiivi artikli 7 lõike 1 alusel nõuda, et kolmas isik lõpetaks kaubamärgi kasutamise kaupadel, mis on viidud kõnealuse kaubamärgi all turule riigis, mis ei ole lepinguosaline riik?“

Esimene küsimus

- 15 Oma esimese küsimusega küsib Oberster Gerichtshof peamiselt seda, kas direktiivi artikli 7 lõikega 1 on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt kaubamärgiõigused ammenduvad selliste toodete puhul, mis on turule viidud kaubamärgiomaniku poolt või tema loal väljaspool EMPi.
- 16 Esmalt tuleb märkida, et direktiivi artiklis 5 on määratletud „kaubamärgiga antavad õigused“ ja artiklis 7 on sätestatud „kaubamärgist tulenevate õiguste ammendumine“.
- 17 Direktiivi artikli 5 lõike 1 kohaselt annab registreeritud kaubamärk omanikule selle kasutamise ainuõiguse. Lisaks on artikli 5 lõike 1 punktis a sätestatud, et omanikul on õigus takistada kõiki kolmandaid isikuid kasutamast kaubandustegevuse käigus ilma tema loata kõiki kaubamärgiga identseid tähiseid kaupade või teenuste puhul, mis on identsed nendega, mille jaoks kaubamärk on registreeritud. Artikli 5 lõikes 3 on sätestatud, et mittetäielik loetelu toimingutest, mille omanik võib lõike 1 alusel keelata, kaasa arvatud eelkõige kaupade importimine ja eksportimine kõnealuse kaubamärgi all.

- 18 Sarnaselt direktiivi artiklile 6, milles on sätestatud kaubamärgi mõju teatud piirangud, on artiklis 7 täpsustatud, millistel selles määratletud tingimustel on kaubamärgiga antud ainuõigused ammendunud, mistõttu ei saa kaubamärgiomanik enam keelata kaubamärgi kasutamist. Kõigepealt kehtib ammendumise suhtes tingimus, et kaubad on viidud turule kaubamärgiomaniku poolt või tema loal. Direktiivi kohaselt leiab ammendumine aset üksnes siis, kui tooted on viidud ühenduse (alates EMPi lepingu jõustumisest EMPi) turule.
- 19 Euroopa Kohtule ei ole esitatud väidet, et direktiivi võiks tõlgendada selliselt, et selle kohaselt käsitleks kaubamärgist tulenevate õiguste ammendumine kaupu, mis on viidud turule kaubamärgiomaniku poolt või tema loal, olenemata sellest, kus need turule viidi.
- 20 Seevastu on Hartlauer ja Rootsi valitsus väitnud, et direktiivis jäetakse liikmesriikidele õigus sätestada oma siseriiklikes õigusnormides õiguste ammendumine, mis ei käsitle üksnes EMPi turule viidud tooteid, vaid ka kolmandate riikide turule viidud tooteid.
- 21 Direktiivi artikli 7 sõnastust arvesse võttes eeldab Hartlaueri ja Rootsi valitsuse tõlgendus, et direktiiv piirdub EÜ asutamislepingu artikleid 30 ja 36 käsitleva Euroopa Kohtu kohtupraktika kohaselt sellega, et kohustab liikmesriike sätestama ammendumist ühenduse piires, kuid et artiklis 7 ei lahendata täielikult kaubamärgist tulenevate õiguste ammendumise küsimust, jättes seega liikmesriikidele võimaluse võtta vastu ammendumist käsitlevad sätted, mis on ulatuslikumad kui direktiivi artiklis 7 selgesõnaliselt kehtestatud sätted.
- 22 Sarnaselt Silhouette'ile on Austria, Prantsusmaa, Saksamaa, Itaalia ja Ühendkuningriigi valitsused ning komisjon väitnud, et selline tõlgendus on vastuolus artikli 7 sõnastusega ning ka direktiivi nende sätete ülesehituse ja eesmärgiga, mis käsitlevad kaubamärgiga selle omanikule antud õigusi.
- 23 Seetõttu, kuigi direktiivi preambuli kolmandas põhjenduses on sätestatud, et „hetkel tundub, et ei ole vaja võtta ette liikmesriikide kaubamärke käsitlevate õigusaktide täiemahulist ühtlustamist“, ühtlustatakse direktiiviga sellest hoolimata kõnealuse valdkonna keskseid materiaalõigusnorme, s.t sama põhjenduse kohaselt neid siseriikliku õiguse sätteid, mis mõjutavad siseturu toimimist kõige otsesemalt, ja et kõnealuses põhjenduses ei välistata seda, et kõnealuseid sätteid ühtlustatakse täielikult.
- 24 Direktiivi preambuli esimeses põhjenduses on märgitud, et liikmesriikides kohaldatavad kaubamärki käsitlevad õigusaktid sisaldavad erinevusi, mis võivad takistada kaupade vaba liikumist ja teenuste osutamise vabadust ning moonutada konkurentsi ühisturul; seepärast on siseturu rajamist ja toimimist silmas pidades vaja liikmesriikide õigusaktid ühtlustada. Üheksandas põhjenduses on rõhutatud, et kaupade ja teenuste vaba liikumise soodustamiseks on äärmiselt oluline, et kõigi liikmesriikide õigussüsteemidega tagataks registreeritud kaubamärkidele samasugune kaitse, kuid see ei tohiks takistada liikmesriike pakkumast omal valikul ulatuslikumat kaitset neile kaubamärkidele, millel on väljakujunenud maine.
- 25 Kõnealuseid põhjendusi arvesse võttes tuleb direktiivi artikleid 5-7 tõlgendada selliselt, et nendega ühtlustatakse täielikult kaubamärgiga antud õigusi käsitlevaid sätteid. Kõnealust tõlgendust kinnitab veel asjaolu, et artiklis 5 on selgesõnaliselt jäetud liikmesriikidele

võimalus säilitada või kehtestada teatud ühenduse seadusandja konkreetselt määratletud sätteid. Seega on artikli 5 lõike 2 kohaselt, millele üheksas põhjendus viitab, liikmesriikidel võimalus pakkuda ulatuslikumat kaitset neile kaubamärkidele, mille on väljakujunenud maine.

- 26 Sellest tulenevalt ei saa direktiivi tõlgendada selliselt, et selles jäetakse liikmesriikidele võimalus sätestada oma siseriiklikes õigusnormides kaubamärgist tulenevate õiguste ammendumine selliste toodete puhul, mis on viidud kolmandate riikide turule.
- 27 Lisaks on võimalik üksnes selle tõlgendusega saavutada täielikult direktiivi eesmärk tagada siseturu toimimine. Kaupade vaba liikumist ja teenuste osutamise vabadust takistaks vältimatult olukord, kus mõned liikmesriigid võivad sätestada ammendumise rahvusvahelisel tasandil, samas kui teised sätestavad ammendumise üksnes ühenduse piires.
- 28 Vastupidiselt Rootsi valitsuse väidetele ei ole vastuväiteid kõnealuse tõlgenduse suhtes, et kuna direktiiv võeti vastu EÜ asutamislepingu artikli 100a alusel, mis reguleerib siseturu toimimist käsitlevate liikmesriikide õigusnormide ühtlustamist, ei saa see reguleerida liikmesriikide ja kolmandate riikide vahelisi suhteid, mistõttu tuleb artiklit 7 tõlgendada selliselt, et direktiivi kohaldatakse üksnes ühendusesiseste suhete suhtes.
- 29 Isegi kui asutamislepingu artiklit 100a tuleb tõlgendada Rootsi valitsuse pakutud viisil, tuleb tõdeda, et, nagu käesolevas kohtuotsuses on märgitud, ei reguleerita artiklis 7 liikmesriikide ja kolmandate riikide vahelisi suhteid, vaid määratletakse kaubamärgiomanike õigused ühenduses.
- 30 Lõpuks, ühenduse ametiasutused võivad alati laiendada kõnealust valdkonda käsitlevate rahvusvaheliste lepingute sõlmimisega, nagu tehti EMPi lepingu raames, artiklis 7 sätestatud ammendumist toodetele, mis on viidud turule kolmandas riigis.
- 31 Eespool toodud silmas pidades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi, nagu seda on muudetud EMPi lepinguga, artikli 7 lõikega 1 on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt kaubamärgiõigused ammenduvad selliste toodete puhul, mis on kaubamärgiomaniku poolt või tema loal viidud turule väljaspool EMPi.

Teine küsimus

- 32 Oma teise küsimusega küsib Oberster Gerichtshof peamiselt seda, kas direktiivi artikli 7 lõiget 1 võib tõlgendada selliselt, et üksnes kõnealuse sätte alusel on kaubamärgiomanikul õigus saada kolmandale isikule kohtu keeld kasutada tema kaubamärki toodetel, mis on viidud kõnealuse kaubamärgi all turule kaubamärgiomaniku poolt või tema loal väljaspool EMPi.
- 33 Oma eelotsusetaotluses, mida on selgitatud hilisemas kirjas, on Oberster Gerichtshof tõdenud järgmist:

- teine küsimus esitati seetõttu, et Markenschutzgesetz ei ole sätestatud õigust saada kohtu keeldu ega see ei sisalda ühtegi direktiivi artikli 5 lõike 1 punktile a vastavat sätet. Kui kaubamärgiõigust on rikutud, võib kohtu keeldu taotleda üksnes siis, kui samaaegselt

rikutakse UWG paragrahvi 9, mille kohaldamine eeldab segiajamise ohtu, mida ei eksisteeri siis, kui tegu on kaubamärgiomaniku originaaltoodetega;

- Austria õiguses, vähemalt kaasaegse õigusteooria kohaselt, ei ole kaubamärgiomanikul õigus saada kohtu keeldu sellise isiku suhtes, kes paralleelimpordib või reimpordib kaubamärgiga kaitstud kaupu, välja arvatud juhul, kui kohtu keelu õigus on juba olemas Markenschutzgesetzi paragrahvi 10a lõikes 1. Seega tekib Austria õiguse kohaselt küsimus, kas kaubamärke käsitleva direktiivi artikli 7 lõikes 1, mille sisu on sama nagu Markenschutzgesetzi paragrahvi 10a lõige 1, on sätestatud selline õigus taotled kohtu keeldu ning kas kaubamärgiomanik saab seetõttu nõuda üksnes kõnealuse sätte põhjal, et kolmas isik lõpetaks kaubamärgi kasutamise kaupadel, mis on viidud kõnealuse kaubamärgi all turule väljaspool EMPi.

- 34 Direktiivi ülesehituse kohaselt on kaubamärgiga antud õigused määratletud artiklis 5, samas kui artikkel 7 sisaldab olulist täpsustust kõnealuse määratluse osas, kuna selles on sätestatud, et artikliga 5 antud õigused ei anna kaubamärgiomanikule õigust keelata kaubamärgi kasutamist siis, kui kõnealuses sättes kehtestatud tingimused on täidetud.
- 35 Seetõttu, kuigi on vaieldamatu, et direktiivis on liikmesriigid kohustatud rakendama sätteid, mille alusel kaubamärgiomanikul peab tema õiguste rikkumise korral olema võimalik saada keeldu, mis keelab kolmandatel isikutel tema kaubamärgi kasutamise, on kõnealune kohustus kehtestatud mitte direktiivi artikliga 7, vaid artikliga 5.
- 36 Seda arvesse võttes tuleb esmalt meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa direktiiv iseenesest panna kohustusi üksikisikule ning seetõttu ei saa sellele tugineda üksikisiku vastu. Teiseks, sama kohtupraktika kohaselt peab siseriiklik kohus siseriiklikku õigust kohaldades, olenemata sellest, kas sätted on vastu võetud enne või pärast direktiivi, tõlgendama kõnealust õigust võimalikult palju direktiivi sõnastuse ja eesmärgi kohaselt, et saavutada selles seatud eesmärk ja vastata seeläbi asutamislepingu artikli 198 kolmandale lõigule (vt muuhulgas 13. novembri 1990. aasta otsus kohtuasjas C-106/89: *Marleasing vs. La Comercial Internacional de Alimentación*, EKL 1990, lk I-4135, punktid 6 ja 8, ja 14. juuli 1994. aasta otsus kohtuasjas C-91/92: *Faccini Dori vs. Recreb*, EKL 1994, lk I-3325, punktid 20 ja 26).
- 37 Seetõttu tuleb teisele küsimusele vastata - tingimusel, et siseriiklik kohus peab tõlgendama siseriiklikku õigust võimalikult palju ühenduse õiguse kohaselt, et direktiivi artikli 7 lõiget 1 ei saa tõlgendada selliselt, et üksnes kõnealuse sätte alusel on kaubamärgiomanikul õigus saada kolmandale isikule kohtu keeld kasutada tema kaubamärki toodetel, mis on viidud kõnealuse kaubamärgi all turule kaubamärgiomaniku poolt või tema loal väljaspool EMPi.

Kohtukulud

- 38 Euroopa Kohtule märkusi esitanud Austria, Prantsusmaa, Saksamaa, Itaalia, Rootsi ja Ühendkuningriigi valitsuste ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastates küsimustele, mille Oberster Gerichtshof esitas talle oma 15. oktoobri 1996. aasta määrusega, otsustab:

1) Esimese nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ, mida on muudetud 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepinguga, artikli 7 lõikega 1 on vastuolus sellise siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt kaubamärgiõigused ammenduvad selliste toodete puhul, mis on turule viidud kaubamärgiomaniku poolt või tema loal väljaspool EMPi.

2) Direktiivi 89/104/EMÜ artikli 7 lõiget 1 võib tõlgendada selliselt, et üksnes kõnealuse sätte alusel on kaubamärgiomanikul õigus saada kolmandale isikule kohtu keeld kasutada tema kaubamärki toodetel, mis on viidud kõnealuse kaubamärgi all turule kaubamärgiomaniku poolt või tema loal väljaspool Euroopa Majanduspiirkonda.

Rodríguez Iglesias

Gulmann

Wathelet

Schintgen

Mancini

Moitinho de Almeida

Murray

Edward

Jann

Sévon

Ioannou

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 16. juulil 1998 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias